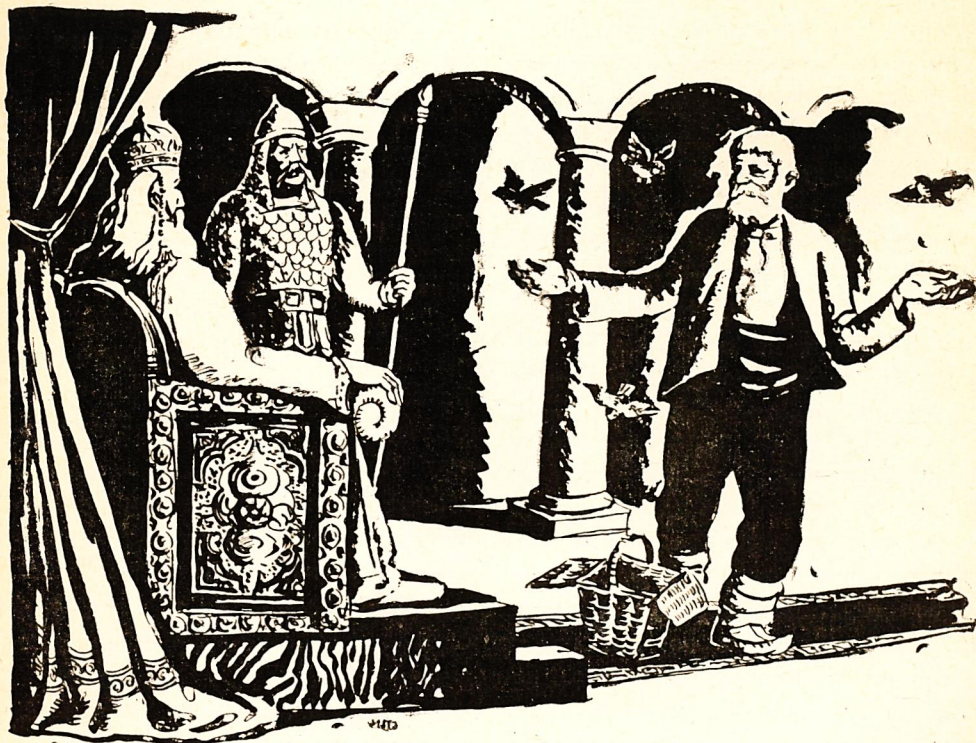

толкова много, че един ден глашатаите сбраха хората по площадите и зачетоха:

„Царят заповядва да бъдат избити всички врабчета в царството. За всяко врабче се плаща по една бяла пара. За десет — жълтичка“.

Скоро в цялото царство не остана нито едно врабче.

Царят в началото беше много доволенъ. Но не се мина много, хората почнаха да го безпокоят. Нали лесно спечелиха пари, пропиха се. Ден и нощ не излизаха от кръчмата. Напият се, вдигат шум до

Парите що не правят! Щом чуха заповедта, хората заложиха капани, празни корита. Примамиха гладните врабчета. Почнаха да ги ловят, кой как може. Към двореца се упътиха кертани коли, пълни с врабчета.

Бога, викат, пеят, свирят. Не се плашат нито от царската заповед, нито от наказания.

Царят се видя в чудо. Злото, обаче, дойде после.

Когато се изпролети, децата напраздно чакаха щъркелите и ласто-